

Sygnatura akt VIII C 1221/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) 1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w W.

przeciwko D. Z.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 617 zł (sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 1221/18

UZASADNIENIE

W dniu 16 października 2014 roku powód – (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu D. Z. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 2.191,10 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty od wskazanych w pozwie kwot i dat oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozvem wierzytelność wynika z umowy zawartej pomiędzy pozwanym a (...) Spółką Akcyjną, której przedmiotem było świadczenie usług telekomunikacyjnych, a z której warunków nie wywiązał się pozwany nie dokonując płatności za świadczone na jego rzecz usługi. Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 grudnia 2013 roku powód nabył przedmiotową wierzytelności.

(pозew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 3-6 v)

W dniu 25 listopada 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, który pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, skutecznie zaskarżył sprzeciwem w całości w dniu 12 marca 2018 roku. Pozwany w sprzeciwie poniósł, że dochodzona pozvem wierzytelność w ogóle nie istnieje, nadto uległa przedawnieniu. Pozwany wniósł nadto o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

Postanowieniem z dnia 27 kwietnia 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

(nakaz zapłaty k. 7, sprzeciw k. 10-11 v w zw. z k. 27 v-28, postanowienie k. 31)

W piśmie procesowym złożonym po przekazaniu sprawy do tutejszego Sądu strona powodowa podtrzymała swoje stanowisko w sprawie, jednocześnie podnosząc, że powód wniósł pozew do Sądu w dniu 16 października 2014 roku tym samym skutecznie przerwał bieg przedawnienia, które było najwcześniej wymagalne w dniu 20 czerwca 2012 roku.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

(pismo procesowe pełnom. powoda opatrzone datą 22.06.2018r. k. 35-36, pozew złożony na formularzu urzędowym k. 41-42 v, pismo procesowe pełnom. powoda opatrzone datą 20.08.2018r. k./ 82, protokół rozprawy k. 89-90)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 czerwca 2012 roku (...) Spółka Akcyjna wystawiła na nazwisko pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 253,01 zł tytułem opłat aktywacyjnych, za telefon, Internet i usługi dodatkowe z datą płatności oznaczoną na dzień 20 czerwca 2012 roku.

W dniu 7 sierpnia 2012 roku (...) Spółka Akcyjna wystawiła na nazwisko pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 142,79 zł tytułem opłaty aktywacyjnej, za telefon, Internet i usługi dodatkowe z datą płatności oznaczoną na dzień 21 sierpnia 2012 roku.

W dniu 5 września 2012 roku (...) Spółka Akcyjna wystawiła na nazwisko pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 101,23 zł tytułem opłaty za telefon, Internet i usługi dodatkowe z datą płatności oznaczoną na dzień 19 września 2012 roku.

W dniu 4 października 2012 roku (...) Spółka Akcyjna wystawiła na nazwisko pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 124,80 zł tytułem opłaty za telefon, Internet i usługi dodatkowe z datą płatności oznaczoną na dzień 18 października 2012 roku.

W dniu 7 listopada 2012 roku (...) Spółka Akcyjna wystawiła na nazwisko pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 107,28 zł tytułem opłaty za telefon, Internet i usługi dodatkowe z datą płatności oznaczoną na dzień 21 listopada 2012 roku.

W dniu 7 listopada 2012 roku (...) Spółka Akcyjna wystawiła na nazwisko pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 388 zł tytułem trzech opłat wyrównawczych w wysokości wartości przyznanej ulgi z datą płatności oznaczoną na dzień 21 listopada 2012 roku.

W dniu 5 grudnia 2012 roku (...) Spółka Akcyjna wystawiła na nazwisko pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 375 zł tytułem opłaty wyrównawczej w wysokości wartości przyznanej ulgi z datą płatności oznaczoną na dzień 19 grudnia 2012 roku.

W dniu 24 stycznia 2013 roku (...) Spółka Akcyjna wystawiła na nazwisko pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 300 zł tytułem odszkodowania za niedokonanie zwrotu powierzonego sprzętu z datą płatności oznaczoną na dzień 7 lutego 2013 roku.

Wszystkie złożone do akt faktury są niepodpisane i niepotwierdzonymi za zgodność z oryginałem kopiami przedmiotowych dokumentów.

W aktach brak jest umowy zawartej pomiędzy pozwanym a (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W..

((...) k. 68, (...) k. 69, (...) k. 70, (...) k. 71, (...) k. 72, (...) k. 73, (...) k. 74, okoliczności bezsporne)

W dniu 30 grudnia 2013 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarła z (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. umowę sprzedaży wierzytelności. Zgodnie z § 4 ust 3 umowy wierzytelności przechodzą na nabywcę pod warunkiem uiszczenia przez niego zapłaty ceny za nabyte wierzytelności, co powinno nastąpić do dnia 31 grudnia 2013 roku. Do chwili zapłaty wierzytelności pozostają własnością zbywcy.

W aktach sprawy brak jest dowodu potwierdzającego zapłatę ceny, o której wyżej mowa, jak również wykazu wierzytelności nabytych przedmiotową umową, z którego wynikałoby, że przedmiotem umowy była również wierzytelność dochodzona przedmiotowym powództwem.

W dniu 28 lutego 2014 roku powód sporządził wezwanie do zapłaty skierowane do pozwanego a obejmujące wierzytelność dochodzoną przedmiotowym powództwem. W aktach brak jest dowodu doręczenia przedmiotowego wezwania do pozwanego, czy choćby jego nadania.

(kopia umowy sprzedaży wierzytelności k. 47-47 v, kserokopia wezwania do zapłaty k. 77, okoliczności bezsporne)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W konsekwencji w przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że pozwany powinien zapłacić mu należność dochodzoną przedmiotowym powództwem z odsetkami jak w pozwie w związku z zawartą umową o świadczenie usług telekomunikacyjnych z (...) Spółką Akcyjną (to nie na pozwanym spoczywał ciężar udowodnienia tego, że umowy takiej nie zawierał i nie jest zadłużony ani tego, że aktualnie to powód jest jego wierzycielem). Stosownie do treści art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76), że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności jeżeli strona jest reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Na marginesie należy w tym miejscu przytoczyć treść art. 207 § 6 k.p.c., zgodnie z którym Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie złożyła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Zgodnie z treścią powołanego powyżej przepisu zaniedbania strony w zakresie zgłoszenia na oznaczonym etapie postępowania twierdzeń i dowodów rodzą poważne konsekwencje, bowiem strona ta traci prawo ich powołania na późniejszym etapie postępowania.

W niniejszej sprawie uznać należy, iż to pierwsze posiedzenie przeznaczone na rozprawę wyznaczało dla powoda ostateczny termin na zgłoszenie stosownych wniosków dowodowych, czego jednak powód nie uczynił. Konstatacją tej nie zmienia okoliczność, iż Kodeks postępowania cywilnego daje stronom możliwość przedstawienia nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 381 k.p.c.). Możliwość ta jest bowiem obostrzona określonymi warunkami - potrzeba powołania się na dany dowód musi się ujawnić już po zakończeniu postępowania przed Sądem pierwszej instancji - przy czym strona nie może skutecznie żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w

postępowaniu apelacyjnym li tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny określonego dowodu przez Sąd pierwszej instancji (por. wyrok SN z dnia 10.07.2003 r., I CKN 503/01, LEX nr 121700; wyrok SN z dnia 24.03.1999 r., I PKN 640/98, OSNP 2000/10/389).

Na gruncie przedmiotowej sprawy uznać należy, że konieczność wykazania legitymacji obu stron postępowania istniała niewątpliwie już na etapie postępowania przed Sądem pierwszej instancji.

W przedmiotowej sprawie powód nie wykazał, że posiada legitymację czynną do występowania w przedmiotowej sprawie i przysługuje mu jakakolwiek wierzycielność w stosunku do pozwanego, w tym według twierdzeń pozwu wierzycielność wynikająca z zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Powód nie wykazał swej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie, albowiem nie przedłożył dokumentów, potwierdzających nabycie wierzycielności względem pozwanego. Powód przedłożył umowę cesji, która jednak była umową jedynie warunkową, a spełnienia którego to warunku powód nie wykazał, nadto żadnym dokumentem nie wykazał, że umowa cesji miała obejmować wierzycielność dochodzoną przedmiotowym powództwem. To zaś było pierwotnym warunkiem badania zasadności powództwa.

Powód nie wykazał jednak nie tylko legitymacji czynnej ale i biernej pozwanego wobec nie złożenia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej przez pozwanego z (...) Spółką Akcyjną, co było niezbędne do wykazania legitymacji biernej pozwanego w kontekście jego stanowiska w sprawie - pozwany konsekwentnie zaprzeczał istnieniu wierzycielności go obciążającej a wynikającej z rzekomo z zawartej umowy z (...) Spółką Akcyjną. W sprawie niewystarczającym z pewnością były złożone kopie faktur VAT, które zresztą były niepodpisane i niepotwierdzone za zgodność z oryginałem. Koniecznym było bowiem przedstawienie i załączenie w poczet materiału dowodowego źródła żądania powoda, to jest umowy, na podstawie której wystawiono przedmiotowe faktury.

W ocenie Sądu powód nie wykazał jednak zarówno tego, że cedenta łączył z pozwanym jakikolwiek stosunek prawny mogący uzasadniać żądanie pozwu, po drugie wysokości dokonanego obciążenia. To w szczególności w żaden sposób nie wynika z przedłożonego regulaminu świadczenia usług. O czym była już mowa, uzasadniając roszczenie pozwu strona powodowa przedłożyła faktury VAT. Faktury te są jednak nieprzydatne do ustalenia należnego powodowi świadczenia, ponieważ nie wynika z nich zasadność obciążenia wskazanymi w nich kwotami pozwanego, to wynika z umowy i ewentualnie cennika, stanowiącego integralną część umowy, którym co do zasady posługują się podmioty świadczące usługi na rynku telekomunikacyjnym. Dokumenty te nie zostały jednak w sprawie złożone. Sama zaś faktura VAT nie stanowi dowodu na zasadność obciążenia wskazanymi w niej kwotami odbiorcy usług. W przeciwnym razie możliwym byłoby wystawianie faktury VAT na dowolne kwoty i w oparciu o nie dochodzić ich zapłaty w drodze powództwa cywilnego. Podobnie, w przypadku zaistnienia omyłki pisarskiej w treści faktury, możliwym byłoby skutecznie dochodzenie zapłaty omyłkowo wpisanej kwoty. Tak jednak nie jest, albowiem faktura VAT, tak jak każdy dokument prywatny, stanowi jedynie dowód tego, że określona osoba złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie. Dlatego też fakturę VAT, o ile nie została podpisana przez dłużnika, należy uznawać za dokument obejmujący wyłącznie oświadczenie wierzyciela. Tylko w takim zakresie dokument ten nie budzi wątpliwości Sądu. Natomiast materialna moc dowodowa tego dokumentu bez poparcia go odpowiednimi dokumentami źródłowymi, zwłaszcza w sytuacji, gdy strona pozwana zakwestionowała żądanie pozwu, jest nikła. Sąd Rejonowy podziela przy tym w pełni pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 listopada 2007 roku (II CNP 129/07, LEX nr 621237), iż nie sposób, w świetle

art. 245 k.p.c. uznać, aby faktura VAT miała inną moc dowodową, niż inne dokumenty prywatne (tak też: wyrok SA w Białymstoku z dn. 9.01.2014 r., I ACa 622/13, LEX nr 1425358, wyrok SO w Krakowie z dn. 6.12.2013 r., XII Ga 412/13, LEX nr 1715416; wyrok SO w Gdańsku z dn. 7.07.2011 r., III Ca 126/11, LEX nr 1713955, wyrok SO w Łodzi z dnia 20 marca 2014 roku, sygn. akt 369/14). Jednocześnie przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84).

Wskazać również należy, że złożone do akt faktury VAT są jedynie kopiami niepotwierdzonymi za zgodność z oryginałem a co należy podkreślić zostały one zanegowane przez stronę pozwaną. Zgodnie zaś z utrwalonym poglądem judykatury (por. m.in. wyrok SN z dnia 10 lipca 2009 r., II CSK 71/09, LEX Nr 584201; wyrok SN z dnia 29 kwietnia 2009 r., II CSK 557/08, LEX Nr 584200; wyrok

SN z dnia 16 czerwca 2000 r., IV CKN 59/00, LEX Nr 533122; postanowienie SN z dnia 27 lutego 1997 r., III CKU 7/97, LEX Nr 50764; uchwała SN z dnia 29 marca 1994 r., III CZP 37/97, OSNC 1994/11/206), moc dowodowa kserokopii uwarunkowana jest od uprzedniego poświadczenia zgodności kserokopii z oryginałem. Uzasadniając powyższe stanowisko Sąd Najwyższy przypomniał, że Kodeks postępowania cywilnego nie zna pojęcia kserokopii, natomiast jako pojęciem przeciwstawnym pojęciu oryginału posługuje się pojęciem odpisu. Skoro jednak tak odpis, jak kserokopia stanowią odwzorowanie oryginału tyle tylko, że pierwszy metodą tradycyjną, a druga metodą nowoczesną, to istnieje podstawa do objęcia pojęciem odpisu także kserokopii. Dla uznania kserokopii za dokument, świadczący o istnieniu oryginału o odwzorowanej w niej treści, niezbędne jest jednak oświadczenie o istnieniu dokumentu o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Takim oświadczeniem będzie umieszczone na kserokopii i zaopatrzone podpisem poświadczenie zgodności kserokopii z oryginałem. Dopiero wtedy można uznać kserokopię za dokument świadczący o istnieniu oryginału o treści i formie w niej odwzorowanej. Bez wspomnianego poświadczenia kserokopia nie może być uznana za dokument. Zaznaczenia wymaga przy tym, że jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 lutego 2007 r. (II CSK 401/06, Lex Nr 453727), jeżeli pismo nie może być uznane za dokument, nie może być ono też podstawą do prowadzenia dowodu w trybie art. 308 k.p.c. Odmiennie ujęcie tego zagadnienia prowadziło do obejścia przepisów o dowodzie z dokumentu. Poza tym wymienione

w art. 308 k.p.c. środki dowodowe ustawodawca zaliczył do "przyrządów utrwalających albo przenoszących obrazy lub dźwięki". Oznacza to, że środki

te, w tym także fotokopie, mają przedstawiać rzeczywistość poprzez zawarte w nich obrazy lub dźwięki, a nie przez opisy wyrażane pismem.

Mając na uwadze powyższe Sąd oddalił powództwo w całości.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. regulującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Strona pozwana wygrała proces w całości a zatem należy się jej od powoda zwrot kosztów procesu w łącznej wysokości 617 zł, na którą złożyły się: koszty zastępstwa adwokackiego w kwocie minimalnej – 600 zł (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Dz.U.2013.461 t.j. ze zm.) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.